

ADVENT 1. VASÁRNAPJA**B év**

1-4 oldal

Olv.: Iz 63,16b-17.19b;64,1.2b.3-8 – 1Kor 1,3-9 – Mk 13,33-37

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Újév napja van, az új egyházi évnek a kezdete, és ez a kezdet egy új élet lehetőségét tárja föl a számunkra. Advent van, az Úrjövet, ahogy az eleink nevezték ezt az időszakot, a legrégebbiek pedig: sötétben járunk, hajnalra várunk. Kedves jó testvérek, adventi világban élünk, ha valamikor sajnos talán ma van a legnagyobb sötétség Európában, ezen az idei Adventen. Hiszen mi abban a hitben gyülekezünk össze, hogy minden élet megújulhat, csak hogy Európa megtagadta az Istent, Isten nélküli világot tervezett és Isten nélküli világot épít. Akkor hogyan várhatja az Urat, hogyan várhatja Európa azt az Urat, aki eljön? Igen nagy a felelősségünk, a mi felelősségünk, ennek a maroknyi kis közösségnek, ennek a maroknyi Egyháznak itt Európában. Hiszen azzal, hogy megtagadta Európa az Istent, kihúzta Európa a lába alól a létalapot. Egyetlen lehetősége van a világnak: megújítani a régi világot.

Mi ma, Advent első vasárnapján, mindennek ellenére abban a hitben gyűltünk össze, hogy az Úr eljön, eljön függetlenül attól, hogy várjuk, vagy nem várjuk. Mi viszont szeretnénk megvallani a hitünknek az igazságát, helyreállítani Isten segítségével azt az alapot, amelyre az emberi élet épül, és ez az alap Isten és ember kapcsolata, ember és ember hívő kapcsolata egymással. Ebben a hitben ünnepeljünk ezen a mai reggelen, hívjuk be az Istent az életünkbe, és adjon az Isten segítséget nekünk abban, hogy azokat a kicsi fényeket, amelyek bennünk mégiscsak a hitnek a fényét jelentik ebben a sötét világban, meg tudjuk jeleníteni.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Csak egy két mondatot, hogy a liturgiátörténetet ismerjük meg. Az őskeresztények Adventet nem ünnepeltek, hiszen hozzájuk érkezett Jézusnak az üzenete, a megváltott világnak az öröme, bennünk élt Krisztus. Éppen ezért ők csak Húsvétot ünnepeltek, az első hat évszázadban nem ünnepelték a Karácsonyt, Karácsonyra csak emlékeztek. Emlékeztek arra a pillanatra, hogy a mi Urunk eljött, és az Ő eljövételének az igazságában éltek az első keresztények, megkeresztelkedtek, ezzel magukra öltötték Jézus Krisztust, és Krisztus élt bennük.

El sem tudjuk képzelni, milyen lehetett az, amikor ezek a közösségek megjelentek a sötét világban, a pogány világban. Mindössze ennyi üzenetünk van erről: „nézzétek, hogy szeretik egymást”. Hát mit akarunk ennél többet, ha már az Isten bennünk él, ha már az Isten a cselekedeteinkben jelen van, akkor miért kell várakozni? Az Isten itt van, velünk van, sőt bennünk van! Hat évszázadra kell gondolni most, éppen ezért csak az új életet ünnepelték. Azt az újat, amely bennük támadt, amely meghatározta az életüket. Hagyjátok el a sötétség cselekedeteit és éljétek a világosságban! A sötétség cselekedetei, amikor az ember csak a maga életét éli, a maga világába bezárkózik, és nem számít a másik ember.

Akkor, amikor az ember az Istennel találkozik, Aki értünk lett emberré, éppen azért, hogy megmutassa nekünk, milyen az, amikor értünk van az Isten, megmutassa nekünk, milyen az az új világ, amikor egymásért élünk, hát ilyen élményzuhatagban nem kellett Karácsonyt

ünnepelni. Csak megemlékeztek erről: akkor kezdődött, Jézus megszületésével érkezett el hozzánk az Isten üzenete.

Nagy Szent Leó pápa az ötödik században rendelte el az ünnepet, Karácsonynak a megünneplését. Jézus születésének nemcsak emlékezetére buzdította a világot, hanem hogy mindenki tudatosítsa magában, mi érkezett el ebbe a sötét világba, megváltandó a sötétségben az embert, világosságra vezetni, elvezetni az embert Istenhez, visszavezetni az embert a másik emberhez. Az ötödik században vagyunk, Nagy Szent Leó pápa fontosnak tartotta, ahogy nőtt a keresztények közössége, hogy az embereket figyelmeztetni kell erre. Nem magától értetődő az új, nem magától értetődő az, aminek a haszonélvezői, nem magától értetődő az, hogy a másik ember szeret, hanem mindegyikünknek el kell oda jutni, hogy ebben a szeretetközönben éljünk egymással, hiszen nincs más értelme az életnek. Tehát csak ennyit, hogy nem mindig volt ilyen értelemben Advent, mint ahogy ma van.

És akkor bizony nagyon komolyan el kell gondolkodnunk itt az új évezredben, a harmadik évezredben, hogy mit is jelent nekünk, különösen itt Európában, Karácsonyra készülni, Istent várni, Istent várni egy Európában, amely kereszténységben született, amely Európa Isten nélküli terveket sző. Visszakíváncozunk a sötétségbe. Lehet, hiszen a sötétségben úgy gondolja az ember, hogy azt tehet, amit akar, mert nem látja úgyse se az Isten, se az ember. Nyilvánvaló, ha az embernek nincs hite, nincs istenhite és nincs élő kapcsolata a másik emberrel, akkor úgy akar élni az ember, hogy se Isten, se ember ne tudja, hogy is élek én.

Testvérek, a Karácsony háromdimenziós. Emlékezünk most az adventi időben az ősökre, nem a magyar ősökre kell gondolni, hanem az emberiségre, amikor egyre súlyosabb teherként élték azt át, hogy idegenek lettek egymás számára. Kiutat kerestek ebből. Aztán a második dimenziója ennek az ünnepre készülődésnek az, ahogy éppen az ember, a konkrét ember, mi, akik itt vagyunk, akik éppen élünk, éltek, élnek és élni fognak, hogy várják-e az Istent.

Ezt külön újra ismételem, itt nekünk ma, Európában különösképpen is aktuális kérdés. Milyen Advent lehet akkor, amikor Istennek nem adunk helyet sem a világunkban, sem az életünkben? Egyáltalán ez az egész gondolat idegen. A kérdés pontosan ezért nagyon fontos most, hogy a mi számunkra az Advent valóban azt jelenti, hogy az életünk megújulásán dolgozunk. Nemcsak emlékezünk valamire, új életet kívánunk élni Istennel. Éppen az idei karácsonyi üzenetben ezt különösképpen is igyekeztem megfogalmazni, hogy az ember el kell, hogy döntse magában, halálosan komolyan. És akkor, amikor ennyire kevesen vagyunk, ennyire elfogytunk, akkor ennek egészen sajátos lehetősége van.

És a harmadik dimenzió, hogy az új élet valóban jelen van-e az életünkben, jelen van-e a társadalomban, meghatározza-e a mindennapjainkat? Éppen tegnapelőtt éjszaka érkeztem haza Kolumbiából, a fura hangom a 16 órás repülőútnak a műve, és nagyon jó gondolat volt, Eszternek köszönhetem, amikor készültem erre az útra, hiszen különböző szervezetekkel, állami és civil szervezetekkel találkoztam, valami ajándékot, mit vihet az ember? Aztán éppen ezt a karácsonyi üzenetet, amit az idei esztendőben szántam azoknak, akikre gondoltam, spanyol nyelven elvittem magammal és akárkivel találkoztam hivatalosan, mindenkinek adtam egyet ebből az üzenetből. És amikor kezükbe vették és rápillantottak és látták a megszólítást és elolvasták az első mondatot, mindenki az ajkához emelte, megcsókolta és a szívéhez szorította. Hogy mit jelent ez...?

De mint élmény meghatározó volt, és minő ajándék, hogy minden egyes alkalommal ez meghatározta az egész beszélgetésnek a légkörét és reményeim szerint az üzenetét is, ami miatt az ember ilyen hosszú útra kel, mégpedig valóban Istenre hivatkozó üzenettel,

Evangéliummal. A testvérek még nem tudják, egy sajátos új üzenetet fogalmaztam meg. Ennek a lényege: Isten teremtett világáért bevetni magunkat! Isten teremtett világa a természet világa, Isten teremtett világához tartozunk mi mindannyian, mi emberek, és bizony mindez meghatározza a holnapot is, meg holnapután is.

Testvérek, Advent van, Isten eljövele, Úrjövét. Isten és ember kapcsolata drámai, ha valaha, akkor most van nagy aktualitása annak, amit régen többször is megfogalmaztam, Németh László üzenetét: az emberi élet műfaját tekintve dráma. Drámai az ember kapcsolata az Istennel, drámai az ember kapcsolata a másik emberrel és ugyanígy drámai az Isten megváltó műve, az Isten üdvöztető műve is ebben a világban. Ha egyszerűen akarom kifejezni, az első Ádám az ősatya, talán itt mindjárt a minden élők anyjára is kell gondolni, Évára hiszen a főszereplő ebben a drámában, ebben az ősi drámában Éva. Aztán a másik szereplő ebben a drámában, az élet fája a Paradicsomban. És ennek a drámának a harmadik üzenete: az Istennel kapcsolatban lévő ember, az Isten akaratát megismerő ember jobban hitt, ez a drámai, jobban hitt az ember ellenségének, a Sátánnak. És az első Ádámnak ez a drámai üzenete, ez az a drámai világ, amely létrejött Isten nélkül, hiszen megtagadta az Istent, semmibe vette az Isten akaratát, amit a Paradicsom fája fejezett ki, és az ember a maga világát élte, sötétségbe zuhant. Hiszen ott mindjárt az első következménye ennek a szakadásnak, hogy az összülők idegenné váltak egymás számára.

És ekkor fogalmazódik meg, jut el hozzánk az Isten életüzenete, az üdvösség üzenete, és megjelenik a mi világunkban az új élet Anyja, Mária. Megjelenik ebben a világban drámai módon Éva anyánk után a minden élők igazi Anyjának az igenje. Drámai, Máriának, Szűz Máriának az igenje drámai: legyen nekem a te akaratod. És drámai Isten Fiának az üzenete és az élet útja a kereszten. És az új élet megszületik, mert az új élet csak az igenből születhet meg, ahogy Mária, Jézus Krisztus édesanyja igenjéből születik az új élet, ahogy Jézus Krisztus az értünk keresztet vállaló, az életét odaadó Jézus Krisztus életéből születik az új élet. Mert csak az az igen teremt új életet, ami a másik ember életét veszi a kézbe és vállalja.

Az első Ádám öröksége a megtagadott igenek után a halál, megtagadott igeneknek a következménye a halál, minden ember meghal. Az új Éva, Mária igenje az új ember, Jézus Krisztus igenje a megváltott élet, az új élet, amelyben az ember nem magának él, hanem a másikért. Testvérek, ez az élet léalapja: vagy az igen határoz meg mindent, vagy az egymást vállaló élet határoz meg mindent – vagy hiába születünk. Hiszen egyetlen erő a szeretet, drámai életünknek a műfaja, de az életnek drámai és éppen ezért hatalmas perspektívája van. Újjászületett az ember, Karácsony ennek az embert megmentő isteni szeretetnek nem csupán kihirdetése, meghirdetése, hanem elindulása.

Kedves testvérek, elgondolkodtató, Jézus Krisztus ugyanazokkal az eszközökkel, talán még fegyvereket is mondhatnék, ugyanazokkal a fegyverekkel, a Sátán fegyvereivel győz Jézus Krisztus. Mária igenje, Jézus Krisztus igenje és az új élet megszületése. Éva igenje visszataszított a sötétségbe, Mária igenje, az élet ígérete, az Isten akaratát megjelenik a világban, és ha az ember „legyen nekem a te szavaid szerint” perspektívában gondolkodik, akkor valóban elindult az élet, az élet útja. És Jézus Krisztus heroikus, minden áldozatot vállaló élete és halála, a keresztfára a paradicsomi fa új megjelenése a világban, mert Isten úgy gondolta el. Egymás szeretete azt jelenti, hogy fölmegyünk a keresztre is egymásért, és ezekben az igenekben egy új élet születik.

Testvérek, Advent van! Istenre várunk, Istennek az igazságára várunk és ezután vágyakozunk. Ezen az első adventi vasárnapon gondoljunk erre az új lehetőségére az embernek azok után, amit az ember ebben a világban Isten tagadásával elindított. Ebben a világban kivezető út csak

így lehetséges, csak ezen a máriás úton, csak ezen a jézusi úton juthatunk közelebb egymáshoz. Hiszen aki ezen az úton jár, az összetartozik az Istennel, és aki az Istennel összetartozik, az eltalál a másik emberhez.

Kívánom mindenkinek, hogy Istennek ez a drámai beavatkozása a világ folyásába, az ember életébe, ez ne csak valamilyen fajta ismeret legyen számunkra, hanem az új élet szerzője, külön-külön mindegyikünk életében és ezáltal a közös életünkben.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Mindenkinek azt kívánom, hogy valóban az isteni üzenet érintse meg a szívünket. Hiszen mi nem a halál fiai vagyunk, a megváltás, Isten üdvözítő műve pontosan azt jelenti, hogy a magának élő ember sötétségben van. Mekkora a sötétség, állandóan emiatt panaszkodunk. Hát akkor gyűjtsunk fényeket, legyen világosság, hiszen az üdvösség műve a világosság. A Jóisten segítsen bennünket abban, hogy elhiggyük, emberi létünknek az alapja, az egyetlen, amire építeni lehet életet, emberi életet és emberi világot, az nem más, mint Krisztus megváltó művének a jelenléte a világban. Ezt úgy fogalmazom meg: életre váltott halál. Ádám öröksége az, hogy meghalunk, Jézus Krisztus öröksége, hogy új életet élhetünk, nem a halál fiai, hanem a világosság fiai vagyunk. De ez csak egy esetben valósulhat meg, életre váltott halál által. Mert vagy egymásért hozott áldozatokba mintegy belehal az ember, de ebből kinyílik az élet, vagy megmaradunk egymással való tusakodásban, egymással rivalizálásban, egymással könyöklésben, mindennapi küzdelmekben a semmiért, mert pirruszi győzelem. Az élet Jézus Krisztus megváltó művére alapozódik és épül.

A ministránsoknak hoztam egy kis ajándékot. Messzi földről ugyan mit tud az ember hozni, ott úgy hívják ezt a növényt, hogy granadilla, én ott találkoztam vele most életemben először. Ez olyan izgalmas gyümölcs, hogy egy darabonként lehet még ott is vásárolni, ahol gyümölcshegyekkel találkozik az ember. Granadilla; az igazi neve, az ősi neve: Krisztus tövisének a gyümölcse. Hát kedves testvérek, tövisek között gyümölcs, áldozatok közepette virágzó gyümölcsöt hozó élet. Ebben a szellemben kívánok mindenkinek ebben az idei évben jó Adventet.

Hajnali misék itt nem lesznek, mert arra nincs energiám, hogy két-három embernek misézzek reggel. Egyébként is többen kell lennünk ahhoz, ha úgy gondoljuk, hogy a megváltás műve valóra válhat. Ehhez is kérjük a Jóisten kegyelmét, hogy képesek legyünk ebben a hitben élni és áldozatot hozni mindezekért. Tehát itt ebben a templomban nem lesznek reggeli szentmisék adventi időben. Van templom Budapesten elég, akár válogathatnak a kedves testvérek.

Viszont pénteken a Szeplőtelen Fogantatás ünnepe van, az a Betegápoló Irgalmasrend magyar tartományának a nagy ünnepe, mert patrónája a Szeplőtelenül Fogantatott Szűzanya. Hát most az osztrákok úgy gondolják, hogy a Szűzanya elűzése által majd másnak a kezébe teszik azt, ami a mienk. Az Úrra bízunk az ügyet. Délután 5 órakor lesz itt szentmise Szeplőtelenül Fogantatás ünnepén, december 8-án.

+ *Á L D Á S* +